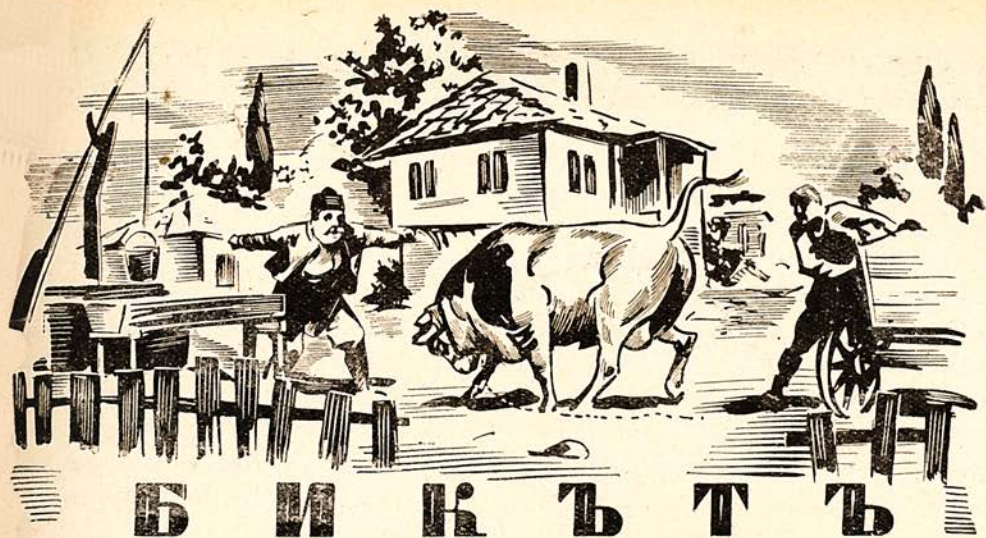

Къде не съмъ билъ ратай. Ама да ти не дава Господъ да слугу-вашъ у чорбаджи Златилъ. Дали защото името му бѣше такова, ама за злато, за пари, родъ забравяше, свои погубваше. Нѣмаше човѣкъ, комуто да на бѣше сторилъ зло. А ратаитѣ си биеше за нищо, пждѣше ги и не имъ плащаше. И никой нищо не можеше да му стори, защото турцитѣ бѣха задъ гърба му. Но отъ всички най-много си патѣше малкото ратайче — Стоилчо. Той бѣше оставенъ въ чорбаджийската кѣща да помага на женитѣ, да носи по къра хлѣбъ на работницитѣ, или онбашията Юмеръ ага на ракия да кани. И нали цѣлъ день изъ кѣщи се въртѣше, все него хокаха, все отъ него яда си вадѣха. За нищо като го забере чорбаджи Златилъ — налага съ чепатия бастунъ. Пищи онова ми ти дете, а Златилъ крещи: — Тукъ! И маха съ бастуна.

Мераклия човѣкъ бѣше чорбаджи Златилъ. Най-хубавия добитѣкъ въ Диканка той имаше. Турцитѣ му бѣха приятели и му позволяваха да си има охранени коне, и волове, и крави. Ала най-голѣмъ му бѣ меракътъ за бици. По два-три държеше, колкото да правятъ пакости по село. Като ги пустнѣше, всички люде се изпокриваха. А децата цѣлъ день не се показваха вѣнъ.

Хеле, по едно време докара отъ долнитѣ села единъ бикъ — лудъ и буенъ — та селото пропищѣ отъ него. Колко добитѣкъ осакати, колко хора щѣха да станатъ зянь! Добре, че по нашия къръ има много дървета. Само тамъ подгоненитѣ намираха спасение.

Когато го докара най-напредъ, сбра на цѣло село мжжетѣ да му помагатъ да вкара разлютения бикъ въ обора. Помня, тогава по широкия зидъ на чорбаджийския дворъ се бѣ покачилъ сума народъ да